

Χαιρετισμός του Προέδρου της Παγκύπριας Επιτροπής Προσφύγων κ. Χρίστου Αρτεμίου στην Γ΄ Πορεία Κυθρέας

Εξοχότατε,

Η γη μας είναι δυο θήματα απεδώ. Είναι η γη που μας γέννησε, είναι μια αγάπη ριζωμένη στη ψυχή μας. Ήταν στημένη εκεί για να χαρίζει ζωή, να χαρίζει χαρά. Ήταν στημένη για το φως και το γέλιο. Κι ήρθαν και την πάτησαν πριν 15 τόσα χρόνια Κουρσάροι, πειρατές, κατακτητές, και τη δέσανε με σίδερα, ξένο μόχθο να ληστέψουνε. Άδειασε το καλύβι και το σπίτι, έρημη η Κυθρέα και τα χωριά της. Πλημμύρισε με φρίκη και με πένθος ο κάμπος και το βουνό του Πενταδάκτυλου. Βρεθήκαμε πρόσφυγες στην ίδια μας την Πατρίδα. Χρόνια θρήνου και δοκιμασίας. Για 15 χρόνια θλόπουμε τη χώρα μας διχοτομημένη, ζωσμένη με αγκαθερά συρματοπλέγματα και ματωμένες αλυσίδες. Υπάρχει πάνω στη γη μας μια αιμάτινη γραμμή, το τείχος του μίσους, το τείχος του αίσχους το δημιούργημα της βίας, της αυθαιρεσίας και της ξένης επέμβασης. Για 15 χρόνια η Κύπρος υφίσταται τις κατακτητικές συνέπειες της εισβολής και της κατοχής. Κι σαν προσθέσουμε στην εισβολή και την κατοχή το ψευδοκράτος Ντενκτάς που επικρέμεται σαν Δαμόκλεια σπάθη πάνω στα κεφάλια μας, τότε μόνο ολοκληρώνεται το δράμα της σύγχρονης κυπριακής πραγματικότητας: Ολόκληρος ο κυπριακός λαός βρίσκεται στο χείλος της άβυσσου. Κινδυνεύει με αφανισμό ο κυπριακός λαός στο σύνολο του.

15 χρόνια γεμάτα δοκιμασίες, αλλά παράλληλα γεμάτα με οράματα και ελπίδες, γεμάτα δίψα για ελευθερία, δικαιοσύνη, ανεξαρτησία, ειρήνη.

Ο προσφυγικός κόσμος είναι κόσμος των ελπίδων ποτέ δεν ραγίζει πάντα ξέρει να κάμνει την δοκιμασία, την πίκρα, την αγωνία, τον εμπαιγμό, αγώνα: αγώνα επιστροφής. Επιστροφής όλων των προσφύγων στα σπίτια τους στα χωριά και τις πόλεις του. Την επιστροφή την απαιτεί, είναι αναφαίρετο δικαίωμα, είναι δικαίωμα μη διαπραγματεύσιμο. Ο προσφυγικός κόσμος

είναι ο κόσμος του οράματος και της ελπίδας, καρδιές που δεν βολεύονται με λιγότερο ουρανό, πιστοί στην αρχή πως πάντα νικάει το δίκαιο, πως μια μέρα θα νικήσει ο άνθρωπος.

Συμπατριώτες, συμπατριώτισσες,

Η πορεία μας δεν σταματά σ' αναδρομές και μνήμες, ιδιαίτερα όταν ζοφερό είναι το σήμερα με το τραγικό αδιέξοδο και άγνωστο το αύριο: όταν οι επιλογές περιορίστηκαν και τα περιθώρια εξαντλήθηκαν αλλά γίνεται χρέος, πηγή αντίστασης, πάντα με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον.

Οι ελπίδες αναπτερώνονται γιατί γινόμαθα μάρτυρες των κοσμογονικών αλλαγών που συντελούνται στην Ευρώπη. Δεν προλαμβάνουμε να παρακολουθούμε τις μεγάλες αποφάσεις που οδηγούν στην ύφεση, και στον αφοπλισμό. Στις αποφάσεις που καταργούν τα τεχνητά σύνορα που χώριζαν τον κόσμο σ' Ανατολή και Δύση.

Τις αποφάσεις που ρίχνουν τείχη και γενικά ότι εμποδίζει τη δημοκρατική αναγέννηση και τον εξανθρωπισμό του ανθρώπου. Οικοδομείται το κοινό ευρωπαϊκό σπίτι, ο ευρωπαϊκός πολιτισμός με κύρια στοιχεία του, την ελευθερία στη διακίνηση, ιδεών, αγαθών, ανθρώπων. Στον Σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και προάγει και κατοχυρώνει το δικαίωμα της ζωής και της Ειρήνης.

Και ερωτάται ποιος έχει το δικαίωμα να αμφισβητήσει, ή να στερήσει τον Κυπριακό λαό από δικαιώματα που άλλοι υπερασπίζονται. Είναι ποτέ δυνατό να αποδεχτούμε διαχωριστικά τείχη και αιμάτινες γραμμές; Και ως εκ τούτου απαιτούμε:

Να σταματήσει η διαδικασία που μας οδηγεί στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρεία. Εδώ και τώρα οφείλουμε να σταματήσουμε την εσωτερική κρίση, το χάσμα που συνέχεια μεγαλώνει, οφείλουμε να σπουδαιολογήσουμε πως ένας τέτοιος αγώνας